यत्पशुरथास्य बर्ह्यपैति लोमानि त्वगसृक् कुष्टिकाः शफा विषाणे स्कंदति पिशितं, केनास्य तदापूर्यत इति? यदेवैतत्पशौ पुरोळाशमनु निर्वपंति तेनैवास्य तदापूर्यते. पशुभ्यो वै मेधा उदक्रामँस्तौ व्रीहिश्चैव यवश्च भूतावजायेतां. तद्यत्पशौ पुरोळाशमनुनिर्वपंति, स मेधेन नः पशुनेष्टमसत्केवलेन नः पशुनेष्टमसदिति स मेधेन हास्य पशुनेष्टं भवति. केवलेन हास्य पशुनेष्टं भवति य एवं वेद ॥ ११ ॥

तस्य वपामुत्खिद्याहरंति. तामध्वर्युः स्रुवेणाभिघारयन्नाह स्तोकेभ्यो ऽनुब्रूहीति तद्यत्स्तोका श्चोतंति. सर्वदेवत्या वै स्तोका, नेन्म इमेऽनभिप्रीता देवान् गच्छानिति. जुषस्व सप्रथस्तमीमित्यन्वाह. वचो देवप्सरस्तमं हव्या जुव्हान आसनीत्यग्नेरेवैनांस्तदास्ये जुहोति. इमं नो यज्ञममृतेषु धेहीति सूक्तमन्वाह. इमा हव्या जातवेदो जुषस्वेति हव्यजुष्टिमाशास्ते स्तोकानामग्ने मेदसो घृतस्येति मेदसश्च हि घृतस्य च भवंति. होतः प्राशान प्रथमो निषद्येत्यग्निर्वै देवानां होताग्ने, प्राशान प्रथमो निषद्येत्येव तदाह. घृतवंतः पावक ते स्तोकाः श्चोतंति मेदस इति मेदसश्च ह्येव हि घृतस्य च भवंति. सधर्मं देववीतये श्रेष्ठं नो धेहि वार्यमित्याशिषमाशास्ते. तुभ्यं स्तोका घृतश्चुतोऽग्ने विप्राय संत्येति घृतश्चुतो हि भवंति. ऋषिः श्रेष्ठः समिध्यसे यज्ञस्य प्राविता भवेति यज्ञसमृद्धिमाशास्ते. तुभ्यं श्चोतंत्यध्रिगो शचीव स्तोकासो अग्ने मेदसो घृतस्येति मेदसश्च ह्येव हि घृतस्य च भवंति. कविशस्तो बृहता भानुना गा हव्या जुषस्व मेधिरेति हव्यजुष्टिमेवाशास्त. ओजिष्ठं ते मध्यतो मेद उद्भृतं प्र ते वयं ददामहे श्चोतंति ते वसो स्तोका अधि त्वचि प्रति तान् देवशो विहीत्यग्नेवैनांस्तद्वषट्करोति यथा सोमस्याग्ने वीहीति तद्यत् स्तोकाः श्चोतंति सर्वदेवत्या वै स्तोकास्तस्मादियं स्तोकशो वृष्टिर्विभक्तोपाचरति ॥ १२ ॥

तदाहुः का स्वाहाकृतीनां पुरोनुवाक्याः? कः प्रैषः? का